

[Poul Hartling.]

mund, at man skal støtte socialdemokratiets forslag. Hvis man er enig med socialdemokratiet og regeringen, så er man ansvarlig. Hvis man ikke er det, så er man som følge deraf uansvarlig. Men den argumentation eller den terminologi kan ikke accepteres. Venstres ordfører, hr. Christophersen, har allerede sagt, at den afgørelse, som er truffet i dag, på en måde allerede blev truffet i august, for det, som sker i dag, hænger sammen med det, som skete i august. Venstre var det første af septemberforligets partier, der fremlagde et konstruktivt forslag til en indkomstpøolitik. Det skete allerede i de sidste dage af april 1976. Det var et genarbejdet forslag. Det angav en realistisk ramme med plads til, at parterne kunne forhandle om de nye overenskomster. Men det høstede vi nærmest utak for. Regeringen afviste venstres plan, sagde, at den var urealistisk – det var ikke vores bedømmelse, det var regeringens bedømmelse – og den 14. august 1976 afbrød statsministeren forhandlingerne med venstre. Derfor blev der altså et augustforlig, som vi ikke var med i og ikke kunne være med i.

Det er vores opfattelse, at perioden fra august til april ikke har forbedret Danmarks økonomiske situation. Vi er kommet igennem devalueringer, vi har stadig høj arbejdsløshed, vi har en stadig voksende udlandsgæld, vi har stadig en syg økonomi, og det er der flere beviser på, end nogen, der er ansvarlig for landets ve og vel, bryder sig om at tænke på.

Det, der sker i dag, er vel så den sidste konsekvens af augustforligets bestemmelser, det augustforlig, hvorom vi sagde fra begyndelsen, at det virkede for sent og for svagt, og det forekommer mig, at tiden siden august har givet os sørgelig ret.

Det var enormt besværligt, siger statsministeren. Ja, det er jeg da ikke i tvivl om. Vist så. Det er besværligt. Det er besværligt at lave indkomstpøolitik, og det er besværligt at lave det med en række partier, men det afgørende er, at det var utilstrækkeligt. Og om ikke længe vil det blive lysende klart, at det stadig er utilstrækkeligt. Det ærede medlem hr. Niels Helveg Petersen har nemlig ret i, at dette i dag er en nødløsning, men det er ikke nogen løsning. Jeg siger ikke, at man med det samme kan løse alle problemer for alle tider, det ved vi godt. Men dette er ingen løsning. Det er en måde at

klare denne situation på, men der kommer en dag efter denne, og så bliver det nødvendigt med økonomiske indgreb, og den dag kommer måske hurtigere, end man tror eller venter. Så vil man nu som før finde, at venstre er parat til at lægge ryg til også at tage et ansvar, men ikke for hvad som helst.

Hvis regeringen så vil indbyde til et samarbejde, som man somme tider siger man vil, så foreslår jeg, at det ikke sker på den urimelige og næsten fjendtlige facon, som prægede ministrenes indlæg i dag.

Glistrup (FP):

Statsministeren mente at have fundet et svagt punkt i fremskridtsalternativet, da han i sit indlæg fremhævede, at hvis man fulgte fremskridtspartiets forslag om at udskyde konflikterne i 3 uger og så finde en virkelig ordentlig, tilbundsående løsning på Danmarks problemer i disse 3 uger, så ville man fremkalde en uro, en usikkerhed, en utryghed på arbejdsmarkedet.

Statsministeren havde i den argumentation som sædvanlig uret. Statsministeren vil vide, at fremskridtspartiet lige fra 1975 har lagt op til, at man netop i fællesskab mellem folketingets partier og repræsentanter for de forskellige organisationer, herunder selvfølgelig i første række LO og Dansk Arbejdsgiverforening, skal se at finde frem til en både teknisk og saglig og økonomisk holdbar løsning på de problemer, som landet er ude i. Vi har gang efter gang fremsat forslag her i folketinget om en sådan samarbejdskonference. Vi har fuldstændig præcist udformet i disse forslag, hvordan vi ville have gjort det. Forslagene er blevet forkastet, men det var således, at i hr. Voigts ordførtale i går blev det fremhævet, at det skam indgik, at som en af de aller-allerførste ting, efter at vi nu havde fået udsat strejkerne i dag, skulle man i gang med en sådan konference, et sådant samarbejde med arbejdsmarkedets folk. Derfor havde statsministeren ikke ret i, at vi bare ville kaste dem ud i utryghed, i usikkerhed, med det alternativ, som vi har præsenteret, og som der virkelig er gods i.

Hr. Honoré havde både i går og i dag et argument imod fremskridtspartiet, nemlig at erfaringerne fra 1975 viste, at fremskridtsmetoden ikke duer. I 1975, siger hr. Honoré, havde vi indkomstskattelettelser, og vi havde samtidig